

СЛЕД ДЪЖД

Лесът и птиците, и всичко слуша:
небето се раздира с огнен меч
и близък гръм отеква надалеч,
замират в миг заченати вихрушки.

И облак чер покрива изведнъж
рътлините и хребета, полето –
ту с мрачини, ту с облаци обзети,
измий земята ни, пороен дъжд!

И с тая ведрина ти запази ни,
ти, който се изсипа из ведро!
Сред облаци едно прозорче синьо,
а в низините лъх от колендро.

И ето, иде лъч през орешака,
и други стават детските очи.
Припламва пак полето и търчи
червено конче като във атака.

То спира се – навред е ведър дъх –
и цялото поле поема с ноздри.
Кадънки пращат аления поздрав
и славеи над тях извиват лък.

Местата тук са днес изцяло твои:
далечните простори, склона лек,
и присмехулния отсрещен ек,
и бавните и кичести завои.

А с влажните очи като синчеца
в градините, в изгрялата дъга,
едно дете със обръча играй,
по-светло може би и от мъгреца.